

Arrest

nr. 305 237 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met referthenummer 104705.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gelet op het tussenarrest met nummer 297 761 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2023, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 november 2015 om internationale bescherming. Op 29 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 214 737 van 7 januari 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 18 maart 2019 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 234 520 van 26 maart 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 21 september 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2022 neemt de (voormalige) adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara origine. U bent het sjiitische geloof aanhangig. Op 3 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde geboren te zijn in de Iraanse stad Mashhad, provincie Khorasan-e-Rasavi. Toen u één jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de stad Naveen van de provincie Isfahan. Op uw elfde verhuisden jullie naar de stad Mayma in de provincie Isfahan, waar u woonde tot uw vertrek naar België. Uw familie wilde u in juni 2015 dwingen om in Syrië te gaan vechten zodat zij voordelig als martelaarsgezin in Iran zouden kunnen wonen als u stierf, of u Iraanse verblijfsdocumenten zou krijgen als u het overleefde. In juli 2015 stelde uw broer voor om uw reis naar Europa te betalen. U kwam in aan België op 29 oktober 2015. In Afghanistan vreest u de oorlog. Ter staving van uw verklaringen legde u de kopieën van de Amayeshkaarten van u en uw familie voor. Op 29 mei 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken.

U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 7 januari 2019 door de Raad bevestigd. U diende geen cassatieberoep in

Op 18 maart 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek kreeg u de mogelijkheid om uw nieuwe elementen toe te lichten met bijstand van een Dari tolk. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen over uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. U herhaalde dat u van mening bent dat de tolk niet alles correct vertaald heeft tijdens uw eerste verzoek. Ter staving van uw verklaringen legde volgende documenten voor: een kopie van een brief van het UNHCR België waarin bevestigd wordt dat u Afghaans vluchteling geregistreerd was in Iran, e-mail verkeer tussen meester A(...) en het UNHCR België, een origineel Iraans schoolrapport, een kopie van een amayesh kaart van uw moeder, kopieën van amayesh 14 kaarten van uw ouders, een kopie van een Iraans huurcontract, een kopie van de Iraanse werkvergunning van uw broer R(...) en twee foto's van uzelf in Iran. U werd op 19 augustus 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek op het CGVS. Op 28 november 2019 werd uw verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 26 maart 2020 door de RvV verworpen.

Op 21 september 2020 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen over uw nationaliteit en uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. U herhaalde voorts dat u geboren bent als moslim maar niet meer gelovig bent. Tot slot stede u dat u tijdens uw vorige verzoeken niet echt moeite had gedaan om al uw documenten te laten overmaken. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een brief van uw advocaat met een opsomming van de voorgelegde stukken, een taskara afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België op 2 maart 2020; een invulformulier en een handgeschreven briefje betreffende de aanvraag voor uw taskara; een uittreksel uit het Iraanse bevolkingsregister; een kopie van een amayesh kaart op uw naam, kopieën van de amayeshkaarten van uw familie; een kopie van de taskara van uw vader; Iraanse schooldocumenten; een kopie van het huwelijksboekje van uw broer, kopieën van vaccinatiebewijzen van uw familie; 2 attesten ter staving van uw goede integratie in België; een Belgische doodsbrief waarop u vermeld staat als huisgenoot; een attest van een psychotherapeut van de organisatie Praxis dd. 5 mei 2021; familiefoto's en briefomslagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een attest voor afgeleverd door de organisatie Praxis. In het attest wordt vastgesteld dat u kampt met een posttraumatisch lijden verbonden aan cumulatieve stresserende levenservaringen en dat u hiervoor begeleid werd van november 2016 tot augustus 2018. U zou depressief zijn geweest, zelfmoordgedachten hebben gehad en zelfverwondend gedrag hebben vertoond. Ook zou u het moeilijk gehad hebben om te praten over uw levensgeschiedenis. Uit dit attest blijkt echter niet dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. U maakte tijdens uw twee vorige verzoeken trouwens geen melding van een psychische problematiek. Tevens haalde u bij het indienen van uw huidig verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ 1 december 2020).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en ook ditmaal bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran (Verklaring Volgend Verzoek 6, 10, 16 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Waar u aangeeft dat u geboren bent als moslim maar niet meer gelooft (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 8) dient opgemerkt dat dit gegeven reeds besproken werd tijdens uw eerste verzoek.

Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw goede integratie in België (welke u aantoont met twee attesten en een Belgische doodsbrief waar u in vermeld staat als huisgenoot) dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst is het bevreemdend dat u tijdens uw huidig verzoek plots een ganse bundel documenten voorlegt, waaronder documenten welk u reeds eerder had kunnen voorleggen. U stelt dat u tijdens uw vorige verzoeken niet echt moeite gedaan had om al de documenten te laten overmaken (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20). Er dient echter opgemerkt dat op een verzoeker de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk

documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf.

Vervolgens dient er op gewezen dat er in het kader van uw eerste verzoek geen bewijskracht werd toegekend aan de kopie van uw amayeshkaart. Dat u ditmaal een geplastificeerde kleurenkopie voorlegt wijzigt niets aan de eerdere beoordeling. Dat u nog steeds beschikt over het origineel ingevulde formulier voor de aanvraag van uw taskara is eveneens opmerkelijk. De taskara van uw vader betreft een moeilijk leesbare kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uw eigen taskara werd volgens uw verklaringen afgeleverd op basis van de oude taskara van uw vader, uw amayesh kaart, uw bijlage 26 en een handgeschreven briefje van een persoon in Iran die uw documenten overmaakte aan een advocaat in Afghanistan (Verklaring volgend Verzoek vraag 16 en 18). Bovenvermelde procedure doet ernstige vragen rijzen over de zorgvuldigheid en nauwgezetheid waarmee uw aanvraag voor een taskara werd behandeld. Maar, hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag.

Van de door u voorgelegde bundel Iraanse documenten kan hetzelfde gezegd worden. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Dat de personen vermeld op de voorgelegde kopieën van identiteitsdocumenten daadwerkelijk uw familieleden zijn kan bovendien niet worden vastgesteld. Dit geldt evenzeer voor de voorgelegde foto's waarvan ook niet kan uitgesloten worden dat deze bewerkt zijn.

Het attest van Praxis werd hierboven reeds besproken. Er dient nog opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De brief van uw advocaat bevat geen elementen die hierboven niet besproken werden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen

en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Na enkele voor het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming relevante bepalingen te hebben aangehaald, zet verzoeker het volgende uiteen:

"De verwerende partij stelt dat er moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet. Daarbij benadrukt de verwerende partij dat zij in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoekers bewering dat hij een Afghaans staatsburger zou zijn.

Het is correct dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten door een weigeringsbeslissing van het CGVS dewelke werd bevestigd door uw Raad.

Bij huidig verzoek volhardt verzoeker dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft, hetgeen door de verwerende partij blijkbaar vreemd genoeg nog steeds wordt betwist.

Ter staving van zijn verklaringen legde eerder verzoeker een kopie van een brief van het UNHCR waarin bevestigd werd dat verzoeker als Afghaans vluchteling geregistreerd was in Iran, een e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en het UNHCR, een origineel Iraans schoolrapport, een kopie van een amayesh kaart van verzoekers moeder, kopieën van amayesh 14 kaarten van zijn ouders, een kopie van een Iraans huurcontract, een kopie van de Iraanse werkvergunning van zijn broer R(...) en twee foto's van verzoeker zelf in Iran.

Verzoeker heeft geen andere nationaliteit dan de Afghaanse. Dit is dan ook de reden waarom hij een derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Inzake heeft cliënt op 29 april 2020 een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig 9bis ingediend.

Op 6 oktober 2020 werd verzoeker gehoord op de DVZ aangaande zijn nieuwe verzoek om internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt (het document VERKLARING BETREFFENDE PROCEDURE d.d. 06.10.2020) dat hij het volgende verklaarde:

"(...)" (zie administratief dossier, DVZ)

Naast deze nieuwe stukken heeft verzoeker ook inspanning geleverd en ook tal van andere stukken neergelegd:

1) Psychotherapeutisch verslag d.d. 05.05.2021 waarbij objectieve vaststellingen worden gedaan met betrekking tot de mentale gezondheid van dhr. G(...). Dit verslag stelt ook dat hij op 29.09.2016 werd aangemeld door het opvangcentrum bij PraxisP (Faculteit Psychologie & Pedagogische Wetenschappen, KU Leuven)

2) Brief van Abdij Averbode d.d. 13.04.2022

3) Brief van P(...) G(...) O.Praem d.d. 10.04.2022

4) Amayesh-kaarten van de broer (M(...) G(...)) van dhr. G(...) J(...) en die van zijn vrouw en kinderen 4- foto van het gezin. Ze verblijven volgens cliënt momenteel in Isfahan (Iran).

5) Amayesh-kaarten van de zus (S(...) G(...)) van dhr. G(...) J(...) en die van haar echtgenoot en kinderen 4- foto van het gezin. Ze verblijven volgens cliënt momenteel in Teheran.

6) Amayesh-kaarten van de oudere zus (K(...) G(...)) van dhr. G(...) J(...) en die van haar echtgenoot en kinderen 4" foto van het gezin. Ook zij verblijven in Isfahan (Iran).

7) Aantal foto's van verzoekers familie in Iran

8) Religieuze huwelijksakte van zijn broer R(...) die enige tijd geleden getrouwd is.

9) Foto's van 'Shernikhori' van zijn broer R(...).

10) Amayesh-kaart broer R(...) G(...) en zijn werkvergunning

11) Amayesh-kaart moeder van dhr. G(...) J(...)

12) Amayesh-kaart zus R(...) G(...) van dhr. G(...) J(...)

13) Amayesh-kaart zus G(...)

14) Amayesh-kaart vader van dhr. G(...) J(...)

15) Amayesh-kaart zus H(...) G(...) van dhr. G(...) J(...)

16) Iraanse vaccinatiekaarten van zijn familieleden

Uit het attest van Praxis blijkt dat verzoeker al lang kampt met een posttraumatisch lijden verbonden aan cumulatieve stresserende levenservaringen dat hij hiervoor begeleid werd van november 2016 tot augustus 2018. Dit psychologisch verslag is dan ook zeer duidelijk en uitgebreid gemotiveerd:

[citaat psychotherapeutisch verslag van 5 mei 2021]

Hoewel het psychologisch verslag van Praxi (KU Leuven), hetgeen is opgesteld door specialisten en verzoeker behandeld is door hen, zeer concreet verzoekers problemen en zijn therapeutische traject aankaart heeft de verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden met verzoekers kwetsbaarheid. Zo hebben de experts opgemerkt dat de gespreksvoering bij aanvang van een sessie vaak moeilijk verliep, onder meer door een weinig afgestemde lichaamstaal of door incoherentie in zijn verhaal. Verder

observeerden zij dat het voor verzoeker steeds moeilijk en ambivalent bleef om over zijn levensgeschiedenis te spreken. De experts stelden dan ook dat ze bovenstaand gedag begripen als actieve (vermijdende) coping (strategie) te kaderen als symptoomgedrag van posttraumatische stress als reactie op multiple traumata! De behandelaars stellen ook dat wantrouwen in de levensgeschiedenis van deze jongeman wellicht meer dan eens een adaptieve copingstrategie is gebleken. Verder observeerden de experts een geladenheid rond enkele specifieke thema's die bij verzoeker een bijkomend lijdensdruk

veroorzaakten en bij voorkeur vermeden werden. Zij vermoedden hier een angst voor stigmatisering en voor concrete gevolgen voor onthullingen zowel binnen de gemeenschap in land van herkomst als onze gastsamenleving.

Aldus staat het vast dat verzoeker uiterst kwetsbaar is. Hoewel verzoekers verzoek om internationale bescherming van twee jaar geleden dateert en de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met de bevindingen van de experts van Praxi KU Leuven, had men tenminste nu een persoonlijk onderhoud kunnen organiseren. Verzoeker concludeert dan ook dat de verwerende partij geenszins zorgvuldig is geweest en dan ook de medewerkingsplicht die op haar schouders rust schendt.

Ook de overige nieuwe documenten die verzoeker neerlegde worden zonder meer opzij geschoven door de verwerende partij. De motivering hieromtrent is alleszins weinig ernstig.

Het feit dat verzoeker recente amayesh-kaarten van zijn familieleden en andere Iraanse bewijsstukken voorlegde is betekenisvol en ze vormen wel degelijk een nieuw element, zeker in combinatie met de mentale problematiek van dhr. G(...) J(...). Deze nieuwe elementen en verklaringen staan niet op zichzelf, aangezien verzoeker tijdens de eerdere asielaanvraag een attest van UNHCR en andere Iraanse documenten inzake zijn familie had neergelegd.

Wat betreft de aangebrachte taskara van verzoeker — wat zijn Afghaanse nationaliteit aantoont — stelt de verwerende partij ten onrechte dat de procedure die verzoeker ter verkrijging hiervan heeft gevolgd vragen zou doen rijzen over de zorgvuldigheid en nauwgezetheid waarmee zijn aanvraag voor een taskara werd behandeld. De verwerende partij had verzoeker moeten uitnodigen om te weten hoe hij precies de procedure heeft gevolgd.

Ten overvloede, er werd onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel, zijn afkomst en scholingsgraad. Nochtans is het belangrijk in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling om rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn mentale problemen.

De verwerende partij betwist ten onrechte nog steeds de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker zijn eerdere verklaringen ondersteunde met nieuwe documenten, waaronder een attest van UNHCR. Ten overvloede, hij legde destijds ook de volgende documenten: een origineel Iraans schoolrapport, een kopie van een amayesh kaart van verzoekers moeder, kopieën van amayesh 14 kaarten van zijn ouders, een kopie van een Iraans huurcontract, een kopie van de Iraanse werkvergunning van zijn broer R(...) en twee foto's van verzoeker zelf in Iran.

Het kan niet worden betwist dat verzoeker aan de verwerende partij nieuwe elementen neerlegde maakte in de zin van artikel 57/6/2 vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder vast dat het onderzoek met betrekking tot de nieuwe documenten zeer onzorgvuldig is gebeurd en dat de motieven hieromtrent de beslissing niet kunnen schragen.

Het is niet uitgesloten dat de nieuwe elementen, met name de documenten die verzoeker neerlegde in verband met zijn familieleden, wel degelijk diens Afghaanse nationaliteit zouden kunnen aantonen.

Hieromtrent was de verwerende partij dan ook verplicht om verzoeker grondig te horen aangaande de verblijfssituatie van zijn familie in Iran.

De verwerende partij verliest verder uit het oog dat elk document, ongeacht of het nu gaat om kopieën of niet, dient apart op zijn authenticiteit onderzocht worden. Hierover wordt tevens gesteld in het rapport Beyond Proof:

“(…)”5

Het louter afdoen van bewijsmateriaal als ongeloofwaardig zonder redelijke onderbouwing kan niet als redelijk beschouwd worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat de verwerende partij de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten voldoende heeft nagegaan en met elkaar heeft vergeleken.

Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij een standaardonderzoek heeft gevoerd in plaats van een specifiek onderzoek te voeren naar de actuele levensomstandigheden van verzoekers familieleden in Iran en de gevolgen van hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen.

De verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met de kwetsbaarheid van verzoeker en diens mentale problemen die nu aangetoond worden middels een psychologisch verslag. Gezien het feit een zeer groot en belangrijk deel van zijn leven in Iran heeft doorgebracht en het gegeven dat zijn familieleden aldaar nog steeds verblijven, rekening houdend met de verblijfsomstandigheden voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran, diende de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar de nationaliteit van verzoeker zich soepeler stellen en verzoeker de mogelijkheid te geven om ook middels bijkomende verklaringen diens nationaliteit aan te tonen.

Het onderzoek van de verwerende partij is aldus gebrekkig.

De verwerende partij dient zich immers steunen op objectieve gegevens die kunnen worden geverifieerd op grond van verzoekers verklaringen.

Tot slot verwijst verzoeker naar een arrest van uw Raad van 24.10.2019 nr. 227 985.

[citaat arrest]

Dit arrest kan in casu toepassing vinden aangezien ook in die zaak eveneens betwisting was opgeworpen inzake de nationaliteit van de betrokkene, waarbij uw Raad het standpunt van de verzoekende partij volgde.

Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld en de motieven van de bestreden beslissing de beslissing niet kunnen schragen.

Het enig middel is gegrond."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden slechts stukken gevoegd waarvan reeds een fotokopie werd opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Documenten').

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 11 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een kopie van zijn Afghaans paspoort en verschillende getuigenissen voegt als nieuwe elementen. Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota aan dat hij deze stukken op 8 februari 2023 had overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) met de vraag op basis van deze bijkomende stukken de thans bestreden beslissing in te trekken en de zaak opnieuw te onderzoeken doch dat hieraan geen gevolg is gegeven.

Aangaande de bijgebrachte kopie van zijn Afghaans paspoort (stuk 1) zet verzoeker in voormelde aanvullende nota het volgende uiteen:

"Dit paspoort werd afgeleverd door de Afghaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Bonn op 10/11/2020. Verzoekers volgende aanvraag om internationale bescherming dateert van 21/09/2020 en verzoeker werd hierbij niet verhoord. Verzoeker wachtte op de oproeping voor verhoor om dit aanvullende document dat zijn identiteit en nationaliteit aantoont, over te leggen.

Hoewel hij dit ook aan zijn vorige advocaat bezorgde, heeft die verzuimd om deze informatie lopende de procedure bij uw diensten over te maken. Verzoeker betreurt dit en is in fine verantwoordelijk voor de keuze van de raadsman die hij aanstelt.

Anderzijds zou het getuigen van een al te strenge benadering om een professionele tekortkoming in hoofde van een aangestelde op een dergelijke wijze aan de verzoeker zelf aan te rekenen dat cruciale van doorslaggevende informatie van belang voor de beoordeling van de aangevoerde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève zou worden terzijde geschoven.

In casu toont verzoeker aan dat hij bijgevolg de Afghaanse nationaliteit.

Indien omtrent taskara's de verificatie van de authenticiteit van Afghaanse documenten problemen stelt, is dit niet het geval voor een paspoort waarvan de oorsprong, aflevering en authenticiteit afdoende kan worden nagegaan.

Het is niet omdat in een land van herkomst zelf een grote mate van corruptie aanwezig is, dat dit voldoende is om een document voorgelegd door een verzoeker automatisch als vals of door corruptie bekomen te bestempelen (RvV 8 januari 2015, Rev. Drf. Etr., 2015, 42). Daartoe dient een gedegen onderzoek te worden gevoerd en moet er gemotiveerd worden waarom in casu het document als niet authentiek zou moeten worden bestempeld (zie in dit verband: Rvs 27 juni 1996, nr. 60.545, T. Vreemd., 1997, 425).

Verzoeker verwijst nog naar een arrest in verband met het voorleggen van een paspoort in het kader van een aanvraag 9bis (nr. 255 110 van 26 mei 2021 in de zaak RvV X / VIII). De authenticiteit van een paspoort werd betwist louter op grond van het feit dat deze werd afgeleverd op grond van een taskara, waarvan de CGVS eerder had geoordeeld dat de echtheid van de taskara niet met zekerheid kon worden nagegaan, zonder evenwel een onderzoek te voeren naar de echtheid van het paspoort zelf. De Raad vernietigde de bestreden beslissing.

Het Straatburgse Hof heeft tot tweemaal toe gesteld dat de asielinstanties de documenten die worden voorgelegd door een verzoeker, moeten onderzoeken met de nodige grondigheid en nauwgezetheid (EHRM 2 oktober 2012, Singh/België, Rev.Dr. Etr., 2012, 661 met noot van Emanuelle NERAUDAU, EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A./ België; T. Vreemd., 2016, 253). Dit onderzoek moet duidelijk aangeven waarom een stuk naar oordeel van de asielautoriteit geen of onvoldoende bewijswaarde bezit (RvV 13 juli 2018, nr. 206.787)."

Aangaande de bijgebrachte getuigenissen (stuk 2) laat verzoeker het volgende gelden:

"Uit deze getuigenissen blijkt dat mensen uit zijn onmiddellijke omgeving met Hazara roots overtuigd zijn van zijn nationaliteit en etnische origine.

Deze personen hebben er geen enkel persoonlijk belang bij een verklaring af te leggen "pour les besoins de la cause" en doen dit met de garanties die het gerechtelijk wetboek biedt op een verklaring in eer en geweten.

Hoewel deze getuigenissen op verzoek van verzoeker zijn opgesteld, stemmen ze overeen met de nieuwe documenten die verzoeker aanbrengt en moeten a priori dus als geloofwaardig worden aangemerkt ter ondersteuning van de aangebrachte documenten."

Tot slot verwijst verzoeker nog naar een aantal arresten waarin de Raad een aantal specifieke vraagstukken die opduiken bij de behandeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen onderzoekt. Hij meent dat op basis van deze rechtspraak een nieuw, individueel onderzoek van zijn nood aan internationale bescherming noodzakelijk is *"gezien de hier aangebrachte nieuwe elementen, samen met deze aangebracht bij indiening van het derde verzoek, de Afghaanse nationaliteit van verzoeker manifest bevestigen"*.

2.2.2. Op 17 augustus 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een tweede aanvullende nota neer waarin hij *"zijn ernstige mentale problemen als ook zijn hiermee samenhangende alcoholverslaving"* inroept als nieuwe elementen. Ter ondersteuning van deze nieuwe elementen legt verzoeker een medisch verslag neer waarin verschillende crisismomenten sinds februari 2023 worden beschreven door een dokter van het Universitair Psychiatrisch Centrum van de KULeuven (stuk 1). Verzoeker gaat in op de inhoud van dit verslag en wijst erop dat verzoeker het medicijn Antabuse voorgeschreven kreeg, dat recent uit de handel werd genomen, zoals blijkt uit het gevoegde artikel *"Drankverslaafden raken niet meer aan Antabuse, het medicijn dat hen helpt om niet naar alcohol te grijpen"* van VRT NWS van 11 april 2023 (stuk 2). Verder herhaalt verzoeker dat hij een Afghaan van Hazara-etnie is die al acht jaar in België verblijft, dat hij heeft aangetoond goed geïntegreerd te zijn in België en dat hij niet langer als praktiserend moslim door het leven gaat. Hij betoogt dat een persoon met een dergelijk profiel, die daarnaast overmatig alcohol gebruikt alsook mentale problemen heeft, moet aanzien worden als een risicoprofiel. Hij meent dat de analyse die door de Raad werd gemaakt in zijn arrest met nummer 286 771 van 28 maart 2023 *mutatis mutandis* op zijn situatie van toepassing is. Verzoeker legt tot slot bij zijn aanvullende nota een aantal getuigenissen neer van mensen die hem blijven steunen en een idee geven van wie hij is geworden na al die jaren in België (stuk 3). Hij merkt op dat uit deze getuigenissen blijkt dat hij *"onze cultuur"* volledig heeft omarmd en zich er ook naar gedraagt. Verzoeker is van mening dat zijn gedragingen als gevolg van zijn alcoholprobleem en de suïcidale ideatie waaraan hij lijdt, naast de andere reeds aangehaalde elementen, hem dermate zullen doen opvallen in de Afghaanse samenleving en bij de talibanautoriteiten, dat met een hoge mate aan waarschijnlijkheid kan worden gesteld dat hij zal worden vervolgd omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging. Verzoeker vreest te zullen worden aanzien als een verwesterde en in het buitenland mislukte Afghaan van Hazara-origine die bovendien de verstrengde regels inzake het verbod op verdovende middelen en alcohol en andere voorschriften overtreedt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Waar verzoeker de schending inroept van artikel *“2 par. 2 en 3”* van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) het huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die verzoeker naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, terwijl het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn bewering dat hij een Afghaans staatsburger is en deze beslissing en beoordeling in beroep door de Raad werden bevestigd en zijn tweede verzoek door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard en de Raad ook deze beslissing bevestigde, (ii) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen, (iii) het gegeven dat verzoeker geboren werd als moslim maar niet meer gelooft reeds besproken werd tijdens zijn eerste verzoek, (iv) verzoeker de daartoe geëigende procedures dient aan te wenden indien hij een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van zijn goede integratie in België, welke hij aantoonst met twee attesten en een Belgische doodsbrief waarin hij vermeld staat als huisgenoot, en (v) de overige door hem voorgelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de

bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Verzoeker geeft aan dat hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken niet echt moeite had gedaan om alle documenten te verkrijgen en benadrukt dat hij thans wel alle originele documenten neerlegt. Het betreft een brief van zijn advocaat met een opsomming van de voorgelegde stukken, een *taskara* afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België op 2 maart 2020, een invulformulier en een handgeschreven briefje betreffende de aanvraag van deze *taskara*, een uittreksel uit het Iraans bevolkingsregister, een kopie van een amayesh-kaart op verzoekers naam, kopieën van de amayesh-kaarten van verzoekers familie, een kopie van de oude *taskara* van verzoekers vader, Iraanse schooldocumenten, een kopie van het huwelijksboekje van verzoekers broer, kopieën van vaccinatiebewijzen van verzoekers familie, twee attesten ter staving van verzoekers goede integratie in België, een Belgische rouwbrief waarop verzoeker vermeld staat als huisgenoot, een attest van een psychotherapeut van de organisatie Praxis van 5 mei 2021, enkele familiefoto's en enkele briefomslagen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, verklaring volgend verzoek, vragen 6, 10, 16, 18, 20; AD, stuk 4, 'Documenten').

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en ook ditmaal bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk

vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran (Verklaring Volgend Verzoek 6, 10, 16 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Waar u aangeeft dat u geboren bent als moslim maar niet meer gelooft (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 8) dient opgemerkt dat dit gegeven reeds besproken werd tijdens uw eerste verzoek.

Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw goede integratie in België (welke u aantoonst met twee attesten en een Belgische doodsbrief waar u in vermeld staat als huisgenoot) dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst is het bevreemdend dat u tijdens uw huidig verzoek plots een ganse bundel documenten voorlegt, waaronder documenten welk u reeds eerder had kunnen voorleggen. U stelt dat u tijdens uw vorige verzoeken niet echt moeite gedaan had om al de documenten te laten overmaken (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20). Er dient echter opgemerkt dat op een verzoeker de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf.

Vervolgens dient er op gewezen dat er in het kader van uw eerste verzoek geen bewijskracht werd toegekend aan de kopie van uw amayeshkaart. Dat u ditmaal een geplastificeerde kleurenkopie voorlegt wijzigt niets aan de eerdere beoordeling. Dat u nog steeds beschikt over het origineel ingevulde formulier voor de aanvraag van uw taskara is eveneens opmerkelijk. De taskara van uw vader betreft een moeilijk leesbare kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uw eigen taskara werd volgens uw verklaringen afgeleverd op basis van de oude taskara van uw vader, uw amayesh kaart, uw bijlage 26 en een handgeschreven briefje van een persoon in Iran die uw documenten overmaakte aan een advocaat in Afghanistan (Verklaring volgend Verzoek vraag 16 en 18). Bovenvermelde procedure doet ernstige vragen rijzen over de zorgvuldigheid en nauwgezetheid waarmee uw aanvraag voor een taskara werd behandeld. Maar, hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag.

Van de door u voorgelegde bundel Iraanse documenten kan hetzelfde gezegd worden. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Dat de personen vermeld op de voorgelegde kopieën van identiteitsdocumenten daadwerkelijk uw familieleden zijn kan bovendien niet worden vastgesteld. Dit geldt evenzeer voor de voorgelegde foto's waarvan ook niet kan uitgesloten worden dat deze bewerkt zijn."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker beperkt zich er immers in wezen toe te volharden in zijn eerdere verklaringen dat hij geen andere nationaliteit dan de Afghaanse bezit en te verwijzen naar de documenten die hij ter staving van deze verklaringen heeft neergelegd in het kader van zijn vorige twee verzoeken om internationale bescherming

alsook de documenten die hij bijkomend heeft neergelegd naar aanleiding van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming. Door louter in zijn eerdere verklaringen te volharden en te verwijzen naar documenten die reeds werden beoordeeld in de beslissingen met betrekking tot zijn vorige verzoeken, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die op deze eerdere beslissingen en beoordeling, die door de Raad werden bevestigd, een ander licht kunnen werpen. De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris op dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar beschermingsverzoek. Overeenkomstig deze medewerkingsplicht dient hij of zij van bij aanvang van de procedure de nodige feiten en alle relevante elementen, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan te brengen bij de Belgische asielinstanties, met in begrip van alle documentaire of andere bewijzen die zijn of haar verzoek kunnen ondersteunen. Dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming te kennen geeft dat hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken niet echt moeite had gedaan om alle documenten te laten overmaken en plots op de proppen komt met een resem nieuwe documenten, waarvan hij er meerdere reeds eerder had kunnen voorleggen, kan allerminst ernstig worden genoemd en is nefast voor de overtuigingskracht van deze nieuwe documenten.

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift kritiek op het onderzoek van de door hem neergelegde nieuwe documenten doch komt daarin in wezen niet verder dan erop te wijzen dat hij deze documenten heeft voorgelegd en dat elk document, ongeacht of het nu gaat om een kopie of niet, apart op zijn authenticiteit dient te worden onderzocht. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de adjunct-commissaris omwille van bovenstaande in de bestreden beslissing aangehaalde redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten. De kritiek dat uit de bestreden beslissing niet blijkt *“dat de verwerende partij de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten voldoende heeft nagegaan en met elkaar heeft vergeleken”* is in het licht van deze pertinente redenen, die door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd of ontkracht, niet dienstig. Waar verzoeker de adjunct-commissaris verwijt een *“standaardonderzoek”* te hebben gevoerd *“in plaats van een specifiek onderzoek (...) naar de actuele levensomstandigheden van verzoekers familieleden in Iran en de gevolgen van hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen”*, gaat hij eraan voorbij dat een dergelijk onderzoek ten gronde van zijn verzoek zich niet opdringt in de mate dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen geen afbreuk vermogen te doen aan de eerdere vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat het niet uitgesloten is dat de nieuwe elementen, met name de documenten die verzoeker neerlegde in verband met zijn familieleden, wel degelijk zijn Afghaanse nationaliteit zouden kunnen aantonen en het CGVS dan ook verplicht was om hem grondig te horen aangaande de verblijfsituatie van zijn familie in Iran, dient erop gewezen dat verzoeker met dit betoog schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Verder dient te worden vastgesteld op basis van de stukken van het dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt omtrent de door hem neergelegde nieuwe documenten en de impact ervan op de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming uitvoerig toe te lichten. Derhalve was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek). Verzoeker laat daarenboven na om in zijn verzoekschrift te expliciteren waarover hij bij het CGVS dan wel precies gehoord had moeten worden en geeft evenmin specifiek aan wat hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan wel had kunnen of willen toevoegen. Hij vergenoegt zich er immers toe te stellen dat het CGVS hem had moeten uitnodigen om te weten hoe hij precies de procedure ter verkrijgen van de door hem neergelegde *taskara* heeft gevolgd, zonder hierover ook maar enige verdere, bijkomende, concrete en nuttige duiding te verschaffen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans had om ter zake de nodige toevoegingen te doen en

nuttige bijkomende elementen en informatie aan te voeren middels de indiening van het voorliggende verzoekschrift en de door hem naderhand neergelegde aanvullende nota's.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid en mentale problemen, zoals die blijken uit het door hem neergelegde attest van de door hem gevolgde psychotherapeutische begeleiding. Dienaangaande motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

“U legde een attest voor afgeleverd door de organisatie Praxis. In het attest wordt vastgesteld dat u kampt met een posttraumatisch lijden verbonden aan cumulatieve stresserende levenservaringen en dat u hiervoor begeleid werd van november 2016 tot augustus 2018. U zou depressief zijn geweest, zelfmoordgedachten hebben gehad en zelfverwondend gedrag hebben vertoond. Ook zou u het moeilijk gehad hebben om te praten over uw levensgeschiedenis. Uit dit attest blijkt echter niet dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. U maakte tijdens uw twee vorige verzoeken trouwens geen melding van een psychische problematiek. Tevens haalde u bij het indienen van uw huidig verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ 1 december 2020).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker betwist de bovenstaande motieven niet en toont, door louter te wijzen op de inhoud van het voormelde attest, niet aan dat zijn mentale problematiek hem ervan weerhouden heeft om de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op gedegen en nuttige wijze aan te brengen en toe te lichten bij de DVZ. Hij licht verder niet toe in welke zin een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ertoe had kunnen bijdragen dat passend gevolg wordt gegeven aan eventuele procedurele noden omwille van zijn kwetsbaarheid en mentale problemen. Er dient andermaal op te worden gewezen dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg, zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn twee daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming, waaronder het huidige (derde) verzoek, om zijn nationaliteit (ook) aan de hand van zijn verklaringen aan te tonen. Daar in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran en zijn Afghaanse nationaliteit en daar verzoeker in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen (zie *supra*), kan hij bovendien allerminst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het CGVS zich dienaangaande soepeler zou moeten opstellen.

Wat betreft verzoekers verwijt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad, dient te worden opgemerkt dat de Raad zich hierover reeds als volgt heeft uitgesproken in voormeld arrest met nummer 214 737 van 7 januari 2019 in het kader van verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen na zijn eerste verzoek:

“Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel nog voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad, laat hij na om in concreto te duiden waar de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud of de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende aangepast zou zijn aan zijn profiel. Het loutere gegeven dat verzoeker laaggeschoold is, vormt geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing uiteengezette vaststellingen. Ook van een persoon met een laag scholingsniveau mag immers worden verwacht dat deze eenduidige antwoorden kan formuleren op vragen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en de situatie waarin hij zou hebben verkeerd in Iran. In casu stelde de commissaris-generaal verschillende inconsistenties in verzoekers verklaringen en ernstige hiaten in verzoekers kennis vast. Deze hadden betrekking op de herkomst van zijn familie, de geboorteplaatsen van leden van zijn (schoon)familie en leden van het kerngezin, de etnische groep waartoe hij behoort, de mensen van Afghaanse afkomst uit zijn onmiddellijke omgeving, zijn mogelijkheden om onderwijs te genieten en zijn verblijfsstatus. Dit zijn stuk voor stuk elementen die behoren tot de directe leefomgeving van verzoeker, een jongeman die volgens zijn verklaringen minstens enige scholing heeft genoten en gewerkt heeft in Iran. (...)”.

Verzoeker laat tevens na *in concreto* te duiden in welke zin zijn profiel, afkomst en scholingsgraad onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht bij de beoordeling van de door hem aangebrachte nieuwe elementen in het kader van zijn huidige, derde verzoek.

Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar het arrest met nummer 227 985 van de Raad van 24 oktober 2019 is niet dienstig nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift werden alle reeds neergelegd tijdens de administratieve procedure en in rekening genomen in voorgaande beoordeling.

De kopie van zijn Afghaans paspoort en de verschillende getuigenissen die verzoeker nog middels een aanvullende nota op 11 mei 2023 heeft bijgebracht zijn niet van aard de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst licht verzoeker niet toe waarom hij klaarblijkelijk slechts na het indienen van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming op 21 september 2020 stappen gezet heeft om een Afghaans paspoort te bekomen, gelet op het feit dat zijn eerste verzoek geweigerd werd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en hij hierop reeds uitdrukkelijk werd gewezen tijdens het gehoor in het kader van dit eerste verzoek. Dat verzoeker een dergelijk belangrijk document, dat er onder bepaalde omstandigheden toe zou kunnen leiden dat zijn Afghaanse nationaliteit wordt vastgesteld, pas neerlegt middels een aanvullende nota in het kader van zijn beroep tegen een negatieve beslissing inzake zijn derde verzoek om internationale bescherming, doet reeds ernstige vragen rijzen bij de authenticiteit ervan. Verzoeker lijkt zich in voormelde aanvullende nota voorts tegen te spreken wat betreft de reden(en) waarom hij de asielinstanties niet eerder een kopie van dit paspoort, dat zou zijn uitgegeven door de Afghaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Bonn op 10 november 2020, heeft bezorgd. Hij geeft immers enerzijds aan dat hij wachtte op een oproeping voor een verhoor om dit over te leggen, doch stelt anderzijds dat hij dit stuk wel degelijk aan zijn vorige advocaat bezorgde, doch dat die verzuimd heeft om dit lopende de procedure aan de asielinstanties over te maken. In elk geval kan verzoekers keuze om dit stuk enkel neer te leggen in het kader van een persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn afwachtende houding niet verschonen. In dit verband dient te worden herhaald dat het CGVS er niet toe gehouden is de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient op te roepen voor een gehoor en dat verzoeker hier ook uitdrukkelijk op werd gewezen, alsook op de noodzaak alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds aan te brengen bij de DVZ. In zoverre blijkt dat verzoekers paspoort pas na zijn gehoor bij de DVZ in het kader van huidig derde verzoek, dat plaatsvond op 6 oktober 2020, zou zijn uitgegeven, mocht minstens van hem worden verwacht dat hij dit belangrijke document zou hebben nagestuurd, in elk geval vóór het nemen van de bestreden beslissing op 29 september 2022. Dat verzoeker dit paspoort reeds aan zijn vorige advocaat zou hebben bezorgd maar deze verzuimd heeft dit aan de asielinstanties over te maken, is dan weer een blote bewering die verzoeker niet staft.

Wat er ook van zij, verzoekers paspoort kan in de gegeven omstandigheden allerminst worden aanvaard als een overtuigend bewijs van zijn Afghaanse nationaliteit. Verzoeker geeft niet de minste toelichting bij de wijze waarop hij dit paspoort zou hebben kunnen bekomen en preciseert niet welke documenten en inlichtingen hij daartoe heeft moeten verstrekken. Waar verzoeker in voormelde aanvullende nota suggereert dat de oorsprong, aflevering en authenticiteit van dit paspoort kan worden nagegaan, wordt er andermaal op gewezen dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Verzoeker is reeds op 29 oktober 2015 in België aangekomen. Dat hij meer dan zeven jaar later in een aanvullende nota neergelegd in het kader van zijn beroep tegen de beslissing aangaande zijn derde verzoek om internationale bescherming komt aandragen met een fotokopie van een paspoort waarvan de authenticiteit dan maar door de asielinstanties moet worden nagegaan, terwijl hij er al in het kader van zijn eerste verzoek op werd gewezen dat aan zijn Afghaanse nationaliteit geen geloof kan worden gehecht, getuigt van een gebrek aan medewerking bij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien dient te worden herhaald dat aan de door een verzoeker om internationale bescherming aangebrachte documenten ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid geen bewijswaarde kan worden verleend. In dit verband dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als daarbuiten Afghaanse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of door middel van omkoping van overheidsbeambten werden verworven. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). In het licht van deze informatie kan het feit dat verzoeker ter terechtzitting van 4 december 2023 zijn originele paspoort, alsook een originele geboorteakte die hij eveneens reeds eerder had kunnen voorleggen, toont – verzoeker legt deze originele stukken niet neer – niet remediëren aan de uiterst beperkte bewijswaarde die hieraan dient te worden verleend in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Gelet op het voorgaande kan verzoekers paspoort niet in aanmerking worden genomen als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

De getuigenissen die verzoeker bij voormelde aanvullende nota neergelegd op 11 mei 2023 voegt kunnen evenmin afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen. Deze getuigenissen hebben een subjectief en gesolliciteerd karakter daar zij op verzoek van verzoeker werden opgesteld door mensen uit zijn onmiddellijke omgeving en kunnen bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd.

De verwijzing, tot slot, naar een aantal arresten van de Raad uitgesproken in een samenstelling met drie leden is *in casu* niet dienstig. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar de Afghaanse nationaliteit van de betrokken verzoekende partijen, in tegenstelling tot die van verzoeker *in casu*, in deze arresten niet werd betwist.

De Raad merkt op dat de nieuwe elementen die verzoeker middels zijn aanvullende nota neergelegd op 17 augustus 2023 nog onder de aandacht brengt niet van dien aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat hij in gebreke blijft zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Verzoeker wijst vooreerst op ernstige mentale problemen, waaronder suïcidale ideatie, en een hiermee samenhangende alcoholverslaving, ter staving waarvan hij een medisch verslag neerlegt waarin verschillende crisismomenten vanaf februari 2023 worden beschreven (stuk 1) en waaruit blijkt dat hij het medicijn Antabuse voorgeschreven kreeg, dat blijkens een gevoegd persbericht recent uit de handel is genomen (stuk 2). Verzoeker wijst tevens op zes gevoegde getuigenissen van mensen die hem blijven steunen en een beeld schetsen van wie verzoeker is geworden na al die jaren in België (stuk 3). Verzoekers betoog, op basis van de gevoegde stukken en een arrest van de Raad waaruit hij citeert, dat hij gezien zijn mentale problemen en overmatige alcoholgebruik een risicoprofiel heeft en dat zijn gedragingen hem dermate zullen doen opvallen in de Afghaanse samenleving en bij de talibanautoriteiten dat hij met een hoge mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging, is niet dienstig in de mate dat verzoeker in gebreke blijft zijn Afghaanse nationaliteit, en bijgevolg een nood aan bescherming ten aanzien van Afghanistan, aannemelijk te maken.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop de beslissing is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Het weze herhaald dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet concreet toe op welke manier het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord op het CGVS zijn rechten heeft geschonden of welke concrete, belangwekkende elementen hij hierdoor niet zou hebben kunnen vermelden en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft toegelicht tijdens zijn interview bij de DVZ op 6 oktober 2020. Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker hoe dan ook de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze bijkomende elementen en informatie aan te brengen.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor een uitvoerig onderzoek ten gronde, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT